

LIBRIS

Viveca Sten

Ascunsă în umbră

Titlul original: *Dalskuggan*

We know
books

Copyright © 2021 Viveca Sten
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEN, VIVECA

Ascunsă în umbră / Viveca Sten ; trad. de Loredana Frățilă-Cristescu. -

București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-73-4

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.113.6

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: februarie 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Viveca Sten

Ascunsă în umbră

traducere de Loredana Frățilă-Cristescu

CRIME SCENE PRESS
2025

SÂMBĂȚĂ, 22 FEBRUARIE 2020

1

Afară sunt minus douăsprezece grade Celsius. Anna Larsson conduce de-a lungul Tångbölevägen, un drum foarte îngust. Hugo, fiul ei în vârstă de șapte ani, e așezat pe bancheta din spate, îmbrăcat în costumul de schi. Cei doi se îndreaptă spre Duved pentru antrenamentul de slalom, care, la fel ca în fiecare sâmbătă, va începe la ora opt.

Se crapă de ziuă, dar e încă doar pe jumătate lumină.

O mișcare întrezărită în față o determină pe Anna să încetinească. Cu două zile în urmă, în curbă stătea un ren; trebuie să fie cu ochii în patru. Își dă seama că n-a fost decât un iepuraș, care o zbughește cât îl țin picioarele pe solul înghețat. Animalul se oprește o clipă, apoi se întoarce și-și continuă drumul printre copaci.

– Mami, se aude glasul pițigăiat al băiatului, trebuie să fac pipi.

– Nu poți să te abții, scumpule? rostește Anna peste umăr. Ajungem în curând.

– Trebuie să fac pipi *acum*.

Anna oftează. Mai au doar cincisprezece minute până la Duved, iar afară e un frig crâncen. Însă Hugo are tendința să facă pe el dacă problema devine prea urgentă.

Drumul se lărgeste, așa că Anna trage pe dreapta.

– Grăbește-te! îi spune ea fiului ei, care s-a apucat deja să-și desfacă centura de siguranță.

Băiatul se cațără afară din mașină și înaintează cu greu spre niște tufișuri aflate câțiva metri mai încolo. Nu după multă vreme se întoarce și smucește portiera; pare agitat.

– E un bărbat pe jos!

– Cum adică?

– Acolo jos! S-a lovit! insistă el.

„Probabil că nu-i nimic,” își spune Anna. N-are timp să se ducă să se uite, trebuie să pornească. Peste treizeci de minute, Hugo trebuie să fie la telescaunul din Duved, gata de antrenament. Mereu durează ceva timp să-și pună echipamentul, iar ei nu-i place să-l zorească.

Pe de altă parte, Hugo nu obișnuiește să mintă.

Dacă într-adevăr zace cineva acolo?

Vede în oglinda retrovizoare că fiul său nu-i în apele lui. A făcut ochii mari și pare afectat. Convingerea că trebuie să se ducă să se uite, doar ca să verifice, devine din ce în ce mai puternică.

– OK. Rămâi aici. Mă întorc imediat.

De cum deschide portiera, simte mușcătura frigului pe pielea din jurul nărilor, iar răsufarea îi formează imediat un norișor alb. Mestecenii par statui înveșmântate în promoroacă.

Anna străbate anevoie zăpada, pe cărarea parcursă de Hugo adineauri. Alunecă și se ține de o creangă ca să nu cadă și își dă brusc seama ce se află dinaintea ei.

Ascuns printre tufișuri, acolo zace un bărbat. Căzut la pământ, are mâinile legate la spate și fața îi e plină de sânge.

Nu-și poate desprinde privirea de la cadavru.

Zăpada îl acoperă ca o pătură de pulbere, fără să poată însă ascunde rana adâncă de la ceafă.

Împrejurimile albe absorb orice sunet.

Simte cum îi urcă în gât un val de greață din stomac și înghite cu putere în sec ca să nu verse. Se întoarce împleticindu-se la mașină, să cheme ajutoare.

Un sunet strident o trezește pe inspectoarea Hanna Ahlander în dimineața de sâmbătă.

Băjbâie după telefon, pe jumătate adormită. Așternuturile sunt jilave din cauza unui coșmar legat de violul de la Barcelona. Încă o mai bântuie, în ciuda anilor care au trecut de atunci și a experienței pe care a acumulat-o anchetând cazuri de violență împotriva femeilor vulnerabile.

Cine o sună așa devreme în weekend? Nici măcar opt nu e. De-abia așteptase să doarmă până mai târziu după o noapte în oraș cu prietenele. Mâine, sora ei Lydia are să sosească împreună cu familia ca să-și petreacă vacanța pentru sporturi de iarnă la Åre, iar casa numai liniștită n-o să fie – o să aibă grijă copiii ei de asta.

Dar dacă s-a întâmplat ceva în ultima clipă?

Îngrijorarea pentru sora ei o face să accepte apelul, ținându-și răsuflarea.

– Ești trează? o întreabă în ureche Daniel Lindskog.

Daniel îi e cel mai apropiat dintre colegi. Se cunosc bine, dar nu se văd în afara serviciului.

Amândoi fac parte din Departamentul Crime Majore cu sediul la Östersund. Daniel e cu câțiva ani mai în vârstă și, ca atare, îi e superior în ierarhie. El e cel care i-a aranjat postul pe care îl ocupă în prezent la Åre/Östersund.

– Hmm, mormăie ea, somnoroasă.

Se silește să deschidă ochii și se rostogolește pe spate. Ca de obicei, n-a coborât jaluzelele, căci nu vrea să blocheze splendida vedere spre lac.

Oricum, azi nu prea contează: soarele urcă pe cer, dar piscul Renfjället e învăluit într-o ceață groasă, cenușie. Ninge cu fulgi grei, iar bradul din fața ferestrei s-a înfășurat într-un giulgiu alb.

Hanna clipește des, nereușind să-și focalizeze privirea sau să-și adune gândurile.

– Am găsit un cadavru, rostește Daniel și ea îi percepe încordarea din glas. Bănuim c-a fost vorba de o crimă.

– Poftim?!

Abia acum s-a trezit de-a binelea. Se ridică în capul oaselor și-și dă la o parte părul răvășit din ochi. O crimă? De-abia au trecut două luni de la ultima lor anchetă importantă.

– Apelul a venit cu puțin timp în urmă, continuă el. Cadavrul unui bărbat a fost găsit în apropiere de Tångböle, înspre granița cu Norvegia.

Hanna încearcă să asimileze informația. S-a mutat relativ de curând în Åre și încă nu cunoaște prea bine împrejurimile.

– Ce știm deocamdată?

Vocea îi e răgușită, e nevorbită. Ieri a luat cina cu noua ei prietenă, Karro. N-au stat până foarte târziu, dar acum, privind retrospectiv, și-ar dori să fi refuzat ultimul pahar. Nu e sigură că ar trebui să se urce la volanul mașinii în această dimineață, dar nu vrea să-i spună asta lui Daniel.

– Cadavrul arată destul de rău, spune el. Pare să fi fost o execuție. Nu-i a bună.

Lucrează împreună de numai câteva luni, dar ea își dă seama cât e de stresat. Aude o ușă trântindu-se și vocea lui abia mai ajunge la ea, din pricina vântului care șuieră.

– Poți să fii gata în cincisprezece minute? Trec să te iau.

Așadar, adio timp liber în weekendul ăsta... Slavă Domnului, măcar nu va trebui să conducă!

Se întinde după blugii și puloverul de pe podea, lângă pat.

– Nicio problemă. Ne vedem în curând.

Se spală repede pe față, își prinde părul în coadă la spate și se îmbracă, apoi coboară la parter, în bucătărie. Lydia și soțul ei sunt proprietarii acestei case luxoase de la munte. Hanna locuiește aici de când a plecat din Stockholm, în decembrie.

Simte că o cuprinde amețea. Încă o crimă majoră la Åre! O trece un fior pe șira spinării.

Pornește cafetiera și apasă pe butonul pentru cafea foarte concentrată. Pe fereastra bucătăriei vede sosind mașina lui Daniel. Acesta claxonează de câteva ori, dându-i de știre că a ajuns. Cu o ultimă privire la vasele nespălate din chiuvetă – chiar trebuie să facă curat înainte să ajungă Lydia! – își ia haina și iese.

Aerul rece îi taie imediat răsufarea. E ger în toată regula. Ar fi trebuit să se îmbrace cu un pulover mai gros, dar nu vrea să facă cale îtoarsă, având în vedere că Daniel deja o așteaptă.

El se apleacă și-i deschide portiera din dreapta. E posomorât.

În ciuda gravității situației, Hanna se bucură să-l vadă. Mereu se bucură să-l vadă.

Luminile intermitente ale vehiculelor de intervenție colorează peisajul de iarnă ba în alb, ba în albastru, atunci când Daniel și Hanna se apropie. Câteva mașini de poliție sunt parcate de-a lungul drumului, iar zona a fost deja izolată.

Informația primită de la dispeceratul regional din Umeå fusese tulburătoare. Femeia care sunase la numărul de urgență vorbise despre un cadavru mutilat; potrivit descrierii, era oribil.

„Ce se întâmplă, oare?” Daniel nu se poate abține să nu se gândească la cazul din decembrie, care l-a afectat foarte tare. Imaginea cadavrului palid din zăpadă de lângă telescaunul VM6 îi răsare în minte în orice moment.

Trage adânc aer în piept și coboară din mașină. Frigul îl izbește imediat în față. În astfel de momente e recunoscător pentru barba lui șaten-închis, care-i protejează măcar un pic bărbia.

Împreună cu Hanna se îndreaptă spre locul unde zace în tufișuri cadavrul acoperit de zăpadă. Încearcă să păstreze distanța ca să evite contaminarea zonei. Tehnicienii criminaliști n-au ajuns încă. Cel mai aproape locuiește Carina Grankvist, în Mattmar. Aici nu-și permit nici măcar să viseze să aibă propriul patologic; resursele sunt puternic centralizate în districtul de poliție din nord. Laboratorul de patologie criminalistică e în Umeå, acolo unde va fi trimis cadavrul după ce vor fi terminat tehnicienii criminaliști cu el.

E suficientă lumină afară cât să vadă ce e de văzut. Daniel înțelege imediat de ce dispecerul regional a categorisit crima

drept una majoră. Bărbatul de pe jos are o rană deschisă la ceafă. Măinile îi sunt strânse la spate cu coliere de plastic, iar degetele par să fi înghețat laolaltă. Verigheta de platină de-abia se vede pe fondul pielii alb-vineții a degetelor.

– Se pare că i-a zdrobit cineva țeasta, rostește Hanna.

Părul șaten-închis al cadavrului e năclăit de sânge uscat și, în ciuda zăpezii, prin mizeria vâscoasă se văd fragmente de oase.

– Cineva cu adevărat supărat, adaugă ea încet.

Vântul s-a întetit. O rafală mișcă brusc vârfurile brazilor înalți. De pe o creangă groasă se prăvălește zăpada, care se împrăștie apoi pe drum.

Cadavrul zace pe o parte, cu un obraz spre pădure. Daniel distinge urme clare de violență. Nasul e lovit și probabil rupt. Sângele s-a scurs pe buze și bărbie până pe guler.

Observă o vagă umbră de barbă, ceea ce ar putea să însemne că individul a fost atacat seara sau la miezul nopții, la ore bune după ce s-a bărbierit pentru ultima oară.

– Are în jur de treizeci și cinci de ani, estimează Hanna. Înălțime puțin peste medie, cam un metru optzeci și doi. Greutatea aproximativă: optzeci și șase de kilograme.

Victima arată a suedez tipic, cu tenul palid de iarnă și părul castaniu-închis, tuns scurt. „Seamănă destul de mult cu mine,” se gândește Daniel. Probabil au cam aceeași vârstă.

Viața se poate sfârși atât de repede...

Studiază de la distanță îmbrăcămintea victimei. Bărbatul poartă blugi și pulover, dar nu și o haină groasă, bocanci sau mănuși, ceea ce sugerează că se afla undeva în interior atunci când a fost atacat. Dacă ar fi fost ucis afară, ar fi fost, cu siguranță, îmbrăcat mai călduros.

Cum a ajuns aici? Până la cea mai apropiată zonă populată e o distanță apreciabilă; în plus, dacă atacul s-ar fi produs aici, atunci ar fi fost mai mult sânge, mai multe urme de pași și semne

de luptă. Pe de altă parte, zăpada căzută peste noapte a așternut o pătură moale, uniformă, peste peisajul împădurit din jur. Lumea pare să se fi camuflat în alb.

Se văd doar urme proaspete de lăbuțe – probabil un iepure.

Hanna ridică ochii; chipul îi e palid.

– Se pare că avem de-a face cu un nou caz de omor, rostește ea încet.

Daniel îi întâlnește privirea. Știe la ce se gândește colega sa. De-abia au terminat ancheta anterioară, acum va trebui din nou să-și adune forțele.

Hanna arată spre ceva aflat sub un copac, pe jumătate ascuns de zăpadă.

– Ce-i ăla?

Înaintează cu băgare de seamă, se lasă în genunchi și ridică un obiect. E un portofel jerpelit, din piele neagră.

– Așadar, n-a fost un jaf, spune imediat Daniel.

Dacă ar fi fost, portofelul ar fi dispărut.

Hanna verifică conținutul și scoate un permis de conducere roz.

– Johan Lars Andersson, născut în 1985. Îl știi cumva, e localnic?

Daniel stă un pic pe gânduri. Sună cunoscut, dar atât prenumele, cât și numele de familie sunt printre cele mai obișnuite din Suedia. Fața îi e atât de rău lovită, încât îl face imposibil de recunoscut.

– Habar n-am, spune el.

Hanna se ridică și-și scutură zăpada de pe picioare. Câțiva fulgi plutesc prin aer și aterizează pe pământ.

– Mă întreb ce l-a determinat pe făptaș să-l atace cu asemenea violență, se întreabă Daniel, mai mult pentru sine. De-a dreptul cu sălbăticie.

REBECKA

2012

SEPTEMBRIE

Rebecka Ekvall stă ghemuită pe bancheta de lângă fereastră. Nu-i pasă că-i curent, asta e locul ei preferat din tot dormitorul, de când era doar o fetiță cu codițe blonde. Mereu i-a plăcut să stea aici când se îngână ziua cu noaptea, când soarele coboară sub linia orizontului și lumina serii e mai blândă ca oricând.

Dinspre drumul principal se apropie o mașină. La intrarea în curte, farurile ei luminează ultimele fire de ochiul-boului din straturile de flori. A fost o vară rece; curând va veni iarna. Atât de sus în nord, prima zăpadă se așterne, de regulă, în octombrie.

Rebecka se apleacă în față ca să vadă mai bine.

Din mașină coboară doi bărbați. Unul e pastorul Jan-Peter Jonsäter, pe care-l cunoaște și-l ascultă de când se știe. Când îl vede pe celălalt, i se taie răsufarea. E Ole Nordhammar, pastorul adjunct, care lucrează la proiectele pentru tineri. În fiecare seară de marți ține cursuri de studiu al Bibliei pentru adolescenții mai mari. Rebecka n-a lipsit nici măcar o dată.

Oare ce caută aici?

Un fior ușor îi străbate trupul. Ole e genul de bărbat pe care băieții îl admiră și după care fetele se topesc. E chipeș și carismatic. Are un fel aparte de-a vorbi care te face să te simți deosebit – ales, de fapt. Rebecka e îndrăgostită în secret de el de o bucată de vreme, dar n-a scos niciodată mai mult de câteva vorbe în

prezența lui. E mult prea timidă, rămâne fără grai și roșește de cum îi întâlnește privirea.

Ole se îndreaptă cu pași mari spre ușa de la intrare. Poartă un sacou frumos de tweed albastru-închis, care cade perfect pe umerii săi lați. Tatăl Rebeckăi, Stefan, iese pe verandă și le strânge călduros mâinile celor doi vizitatori.

Fata mijeste ochii, i s-a trezit curiozitatea. Rareori îi vizitează cineva aici, la Storvallen. Cătunul izolat e aproape de granița cu Norvegia. Cel mai apropiat vecin locuiește destul de departe. De când a terminat liceul în iunie și a început să ajute cu oile și mica fermă de lapte, Rebecka și-a petrecut cea mai mare parte a timpului acasă. Se întâlnește cu alți oameni doar când merge la biserică, la orele de studiu biblic de la Snasadalen.

Dar toate astea nu contează. Părinții ei au fost mereu stricți în privința celor cu care îi era permis să-și petreacă timpul. Când era mai mică era important să stea cu frații săi. Până să înceapă programul de îngrijire a copilului și activități recreative de la liceu la Järpen, era deja obișnuită să evite contactul cu *ceilalți*.

„Cei pierduți,” cum îi numește tatăl ei. Cei lipsiți de evlavie.

Rebecka îi compătimizește. S-au rătăcit aici pe Pământ și n-au înțeles că iubirea lui Dumnezeu le este izbăvire.

Ea e profund recunoscătoare că a avut norocul să crească în sânul bisericii. Mama și tata erau deja membri ai Luminei Vieții de dinainte să se nască ea, la fel ca părinții lor.

Cu toții au avut privilegiul de a umbla prin Valea Domnului.

Aude murmur de voci de jos. Se apropie de ușă, încearcă să asculte. Tata spune ceva, dar nu poate distinge ce anume, după care vocile par să se mute în camera mare și nu le mai aude.

Stă întinsă pe pat și se întreabă dacă ar trebui să citească ceva din Sfânta Scriptură ca să se pregătească pentru seara de studiu biblic cu Ole de marțea viitoare. După câteva minute, tata o strigă, de la baza scării: